

være vred over det? Vi har lige haft en god debat om FN, vi ønsker da den respekt for Sikkerhedsrådet. Og at inspektørerne så kom ind: ja, for en kort bemærkning. Det, der er min pointe, er, at det var de så kommet igen i 2003, hvis vi havde givet op. Så jeg ville ikke blive så vred over det der, hvis jeg var hr. Lykketoft, men sige: Det var dog interessant, så må vi se nærmere på det også.

Det er fuldstændig korrekt, at jeg havde foretrukket en ny beslutning, men her – igen i modsætning til 1998 – lå der en nyere beslutning, 1441, som sagde: Det er sidste chance for Saddam Hussein – ikke næstsidste og ikke tredjesidste, men sidste chance. Det havde 98-regeringen ikke.

Kl. 20:49

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Hr. Mogens Lykketoft.

Kl. 20:49

Mogens Lykketoft (S):

Det er stadig væk en fundamental forskel på 1998 og 2003, uanset hvor mange gange udenrigsministeren prøver at kaste sand i øjnene på folk, at FN's våbeninspektører *arbejdede* i 2003. Og jeg har mere tillid til Hans Blix' vurdering af situationen, end jeg har til udenrigsminister Per Stig Møllers, angående hvad der var mulighederne i 2003. Jeg har haft mulighed for at lytte til Hans Blix adskillige gange og til hans vrede over den beslutning, der blev truffet i Washington og fulgt op i Danmark.

Så er der måske bare en ting til: respekten for Sikkerhedsrådet. Er det respekt for Sikkerhedsrådet at deltage bevidst i en beslutning, som ikke bare ville være blevet mødt med veto i Sikkerhedsrådet, men som et stort flertal af Sikkerhedsrådets medlemmer var imod? Og er det i øvrigt ikke rigtigt, at det igen er et tvist fra udenrigsministerens side at bruge 1441 som argument for noget som helst i retning af at starte en krig, eftersom man udtrykkeligt havde lovet Syrien – som forudsætning for deres stemme for 1441 – at den ikke kunne bruges som begrundelse for at starte en krig, medmindre en ny positiv beslutning blev truffet?

Kl. 20:50

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Udenrigsministeren.

Kl. 20:50

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

1441 siger, at man giver ham en sidste chance. Man giver ikke næstsidste chance, man giver

sidste chance. Den situation havde man ikke i 1998.

Man siger jo desværre ikke, at det forudsætter en ny beslutning. Man siger, at man skal mødes igen – convene – for at vurdere situationen. Det gjorde man jo. Men det er da fuldstændig rigtigt, som hr. Lykketoft siger, at man ikke blev enige. Det gjorde man heller ikke 1998, da man så påkaldte sig en multilateral alliance. Så det er altså det samme.

Om inspektørernes arbejde: Ja, det er helt rigtigt, at Hans Blix gerne ville have arbejdet længere. Men det er jo trods alt ikke ham, der rigtig afgør og skal afgøre, om man politisk vurderer, at Saddam Hussein nu spiller spillet igen eller ej. Han skal selvfølgelig sige, at han godt kunne blive ved, og det er jo også følgen af ordrækken i tredje papir; der er det logisk han siger det.

Men det er jo da os andre, der skal vurdere, om Saddam Hussein nu igen laver samme nummer som i 1998-99, for verden trak sig jo tilbage i 1998, efter at man havde fået inspektørerne ind som følge af truslen i 1998. Men så har vi jo også hr. Niels Helveg Petersens ord for, at derefter lavede han alle de samme numre igen.

Hvis man løber hovedet mod en mur, behøver man jo ikke at gøre det to gange i træk. Og det var det, vi ville have gjort, hvis vi havde trukket os tilbage igen i 2003. Der var det jo så vurderingen, at nu lavede han nummeret igen. Det var ikke Blix, der skulle foretage den vurdering – det var en politisk vurdering, og den foretog vi.

Kl. 20:52

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Høgni Hoydal.

Kl. 20:52

Høgni Hoydal (TF):

Ja tak. Vedrørende Færøerne og Grønland vil jeg bare sige: Så meget for de tre ligestillede parter. Vi taler altså om tre folk, og det færøske og det grønlandske folk er mod deres vilje blevet inddraget i denne krig. Så enkelt er det. Men jeg har ingen intentioner om på nogen måde at være injurierende over for udenrigsministeren. Tværtimod. Jeg har nemlig ligesom hr. Mogens Lykketoft meget stor respekt for udenrigsministerens, kan man sige, geopolitiske udsyn, og jeg nægter at tro på, at udenrigsministeren ikke havde sine meget store betænkeligheder ved at gå med i denne krig.

Derfor vil jeg spørge udenrigsministeren – men der er måske spurgt om det før – om, hvor-